

РЕШЕНИЕ

№ 570

гр. София, 03.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 13.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **14302** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Делото е образувано по жалба на А. Т. М. З., гражданин на И., [дата на раждане], със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, чрез адв.А. К. от САК, срещу Отказ от 25.11.2019 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“), издаден от завеждащ консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], Република Турция.

Жалбоподателят визира незаконосъобразност на отказа поради неправилно приложение на закона и съществени процесуални нарушения на чл.35 АПК. Посочва, е в периода от 2012 г. до 2018 г. безпрепятствено е пребивавал на територията на Република България, през 2014 г. е сключил брак с българска гражданка С. В. К. и работел като шофьор към Посолството на И.. Напуснал страната ни доброволно, за да уреди статута си на пребиваване. Визира нарушение на чл.8 ЕКПЧ поради нарушение на правото му на личен и семеен живот, тъй като обжалваният акт имал за последствие принудително разделяне на съпрузите. Счита оспорения акт за немотивиран и издаден при несъответствие с целта на закона. Поддържа липса на доказателства за основанийето за издаване на акта при непосочване на конкретните действия, с които застрашава сигурността на българската държава и непропорционалност на мярката.

Ответникът завеждащ консулска служба към Посолството на Република България в

[населено място], Република Турция - МВНР, чрез юрк. В., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена по съображения, изложени в писмени бележки от 11.01.2021 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира от фактическа страна и правна страна следното:

Не е спорно по делото, че на 08.11.2018 г. кандидатът подал заявление рег. № ODR 18007170V за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“) до Посолството на Република България в [населено място], Република Турция, като член на семейството на български гражданин въз основа на сключен граждански брак с българска гражданка С. В. К., [дата на раждане]

Към заявлението са приложени: копие от паспорт на името на А. Т. М. З., издаден от Ислямска Република И., удостоверение за сключен на 07.08.2014 г. граждански брак, издадено от Столична община, район „С.“, свидетелство за съдимост № 2145/628 от 05.11.2018 г. на името на А. Т. М. З., издадено от Посолството на Ислямска Република И. въз основа на удостоверение реф. № 87-115-1-52793 на И. „Т.-И.“, нота на Посолството на Ислямска Република И., с която се уведомява МВНР на Република България за подадените документи за виза, декларация от съпругата С. В. К., че бракът ѝ с А. Т. М. З. не е фиктивен, декларация от С. В. К. относно адреса на пребиваване на чужденеца, медицинска застраховка на чужденеца.

По подаденото заявление е издаден оспореният отказ от 25.11.2019 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“). Актът е връчен на кандидата на 25.11.2019 г. Жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство е подадена на 09.12.2019 г. - в срока по чл.149, ал.1 АПК, срещу подлежащ на оспорване пред съд акт по чл.10а, ал.4 ЗЧРБ, от лице, чиито интереси той засяга неблагоприятно, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство съдът проверява законосъобразността на оспорения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му. По силата на чл. 9г, ал 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в МВНР, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1. Съгласно чл.34, ал.1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата) не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл.10 ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице.

Съобразно възможността за делегиране на правомощия, уредена в чл.9г, ал.1 ЗЧРБ и чл.34, ал.1 от Наредбата, със Заповед № 29 от 18.11.2019 г. на Генералния консул на Република България в [населено място], А. Г. Д. – завеждащ Консулска служба е определен за консулско длъжностно лице, което да съставя, подписва и връчва

(съобщава) откази за издаване на виза. При тези данни и предвид Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г. на министъра на външните работи на РБ, съдът приема, че оспореният отказ е издаден от компетентен орган – консулско длъжностно в Посолството на Република България в [населено място], Република Турция.

Издаването на акта извън срока по чл.30, ал.3 от НУРИВОВР не се отразява на неговата законосъобразност, доколкото установеният законов срок е инструктивен.

Отказът е постановен на основание чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ – отказва се виза на чужденец, когато с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност. Като фактическо основание е посочено, че вследствие на извършени проверки за апликанта е установено, че представлява заплаха за националната сигурност на Република България, което осъществява последната хипотеза на чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ. Съдът намира възражението на жалбоподателя за нарушение на формата по чл.59, ал.2, т.4 АПК за неоснователно.

По силата на чл.10а, ал.3 ЗЧРБ мотивите за отказите за издаване на визи по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 3, както и когато разкриването на данните и обстоятелствата, въз основа на които е взето решението, засягат или биха могли да засегнат непосредствено външната политика и международните отношения на Република България или националната сигурност, се посочват в отделен документ, изготвен от съответните компетентни органи. Касае се за специален закон, поради което съдът намира за неотносимо тълкуването, дадено в Тълкувателно решение № 16/1975 г. за необходимост органът да направи позоваване в оспорения акт на акта, към който препраща. В настоящия случай и при спазване на законоуредената възможност по чл.10а, ал.3 ЗЧРБ мотивите на отказа следва да се считат допълнени с мотивите на писмо рег. № RB 202001-001-03-M-6-208 от 18.01.2019 г. на Д., отделено в класифициран том по делото. Независимо, че същото не е съобщено на жалбоподателя, предвид съдържащата се в него класифицирана информация, с посочването на фактическото и правно основания за издаване на отказа, лицето е запознато с неговите мотиви и не е накърнено правото му на защита. Това личи и от изложените в жалбата до съда пространни доводи, които касаят основанието по чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ.

Отказът е издаден след проведена съгласувателна процедура с Дирекция „Миграция“ - МВР и Д. съобразно чл. 30, ал 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР), според който консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от Дирекция "К. отношения", въз основа на съвместно мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност".

В случая е налице отрицателно съвместно становище на Дирекция „Миграция“ – МВР (л.47 от делото), основано на предоставено от Д. отрицателно становище, съдържащо класифицирана информация. Налице е съвместно отрицателно становище по смисъла на чл.3, ал.2 от Инструкция № КОВ-04-02-351 от 15 август 2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи. Въз основа на изложеното съдът намира, че при издаване на отказа е спазена съгласувателната процедура по чл.30, ал.2 от НУРИВОВР.

В преписката липсват данни за други допуснати в хода на административното

производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил акт в противен смисъл. Предвид проведената съгласувателна процедура по чл.30, ал.2 от НУРИВОВР, в хода на която са събрани относими към искането на апликанта факти и обстоятелства, съдът намира възражението му за нарушение на чл.35 АПК за изцяло формално и неоснователно.

По материалната законосъобразност на акта:

Относно основанията за отказ разпоредбата на чл.34, ал.2 от НУРИВОВР препраща към чл. 22 и 26 от Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на Европейския съюз и членовете на техните семейства (ЗВПНРБГЕСЧТС). Съгласно чл.22 от ЗВПНРБГЕСЧТС правото на влизане и правото на пребиваване в Република България на гражданин на Европейския съюз или на член на семейството му може да се ограничава по изключение и на основания, свързани с националната сигурност, обществения ред или общественото здраве. Според чл.26, ал.1 от ЗВПНРБГЕСЧТС забрана за влизане в Република България се налага на гражданин на Европейския съюз или на член на семейството му, който с действията си създава истинска, настояща и сериозна заплаха за националната сигурност или за който има данни, че извършва действия против националната сигурност или обществения ред.

Основанията за отказ за издаване на виза по чл.34, ал.2 от НУРИВОВР, вр. чл.22 и чл.26, ал.1 от ЗВПНРБГЕСЧТС, идентично на основанието по чл.10, ал.1 ,т.1 ЗЧРБ, са свързани със съображения за националната сигурност, а именно - когато с действията си лицето създава истинска, настояща и сериозна заплаха за нея. Тези норми на националното законодателство транспонират общия принцип по чл.27, пар.1 от Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите-членки (Директива 2004/38/ЕО).

Според съюзния акт на вторичното законодателство мерките, предприети от съображения, свързани с обществения ред или обществената сигурност, трябва да са в съответствие с принципа на пропорционалността и да се основават изключително на личното поведение на въпросното лице, като наличието на предишни наказателни присъди не представлява само по себе си основание за предприемането на такива мерки (чл.27, пар.2 от Директива 2004/38/ЕО). Личното поведение на въпросното лице трябва да представлява истинска, реална и достатъчно сериозна заплаха, която засяга някой от основните интереси на обществото. Не се приемат мотиви, които са изолирани от конкретния случай и които се опират на съображения за обща превенция (чл.27, пар.2 от Директива 2004/38/ЕО). Непосочването на относимите норми на Директива 2004/38/ЕО като основание за издаване на оспорения акт не съставлява допуснато съществено нарушение на формата, тъй като посочените в акта фактически основания кореспондират с визираните основания по Директива 2004/38/ЕО, свързани със сериозна, лична заплаха за националната сигурност.

Мотиви, относими към личното поведение на чужденеца, се съдържат в писмо рег. № RB 202001-001-03-M-6-208 от 18.01.2019 г. на Д., издадено в изпълнение на правомощията на агенцията по чл.41, ал.1, т.2 ЗДАНС. Тези данни се потвърждават от информацията, предоставена с писмо рег. № А-28277 от 30.10.2020 г. на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ към МВР (л.78-80). Към писмото е

приложена справка - извлечение от ШИС (Ш. информационна система) с идентификатор ES 22186373451A0 0000 01, дата на създаване 18.07.2019 г., дата на валидност 18.07.2022 г. и държава, въвела сигнала – И.. Според справката от ШИС А. Т. М. З., [дата на раждане] , гражданин на И., се издирва с цел предаване или екстрадиция за престъпления, свързани с наркотици. За съда не е налице основание да не се довери на информацията, съдържаща се в ШИС, която се потвърждава от мотивите на писмо рег. № А-28277 от 30.10.2020 г. на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ към МВР.

Налице е пълно съвпадение между информацията, съдържаща се в писмо рег. № RB 202001-001-03-М-6-208 от 18.01.2019 г. на Д. и писмо рег. № А-28277 от 30.10.2020 г. на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ към МВР. Тя се потвърждава от данните, съдържащи се в писмо рег. № У-50141/10.09.2012 г. на Главна дирекция „Национална сигурност“ – МВР (л.81), относно необходимостта от изискване на допълнителна информация от компетентните испански власти. Цялата информация е обобщена в писмо рег. № А-28277 от 30.10.2020 г. на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ към МВР и същата несъмнено касае жалбоподателя А. Т. М. З., [дата на раждане] в И., което категорично се потвърждава при сравнение на сметите в България пръстови отпечатъци със съдържащите се в базата данни А. на И.. Съвпадението на пръстовите отпечатъци е сигурно указание, че установеното в България лице А. Т. М. З., [дата на раждане] , е дактилоскопирано в И. на 21.12.2001 г. и на 04.11.1994 г. за трафик на наркотици, притежание на оръжие, муниции и експлозиви, което се представя с няколко имена и лични документи, подробно описани в писмото (л.80). Имената на латиница на жалбоподателя и датата му на раждане (л.100) безспорно фигурират в документ с наименование O. de detencion E. (Европейска заповед за арест на л.101), поради което липсата на превод на документите на испански език не се отразява на доказаността на основанието по чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ.

Съвкупната преценка на събраните по делото доказателства - писмо рег. № RB 202001-001-03-М-6-208 от 18.01.2019 г. на Д., писмо рег. № А-28277 от 30.10.2020 г. на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ към МВР и справка от ШИС, навежда съда на категоричен и несъмнен извод, че личното поведение на чужденеца представлява истинска, реална и достатъчно сериозна заплаха, за националната сигурност по смисъла на пар.1, т.1 от ДР на ЗДАНС, вр. чл. 2 от Закона за управление и функциониране на системата за защита на националната сигурност. Потвърждение за това са данните за присъдата, която лицето е изтърпявало в И. и данните за дейността му в България след 2012 г., съдържащи се в писмо рег. № RB 202001-001-03-М-6-208 от 18.01.2019 г. на Д..

В един продължителен период от време (от 2012 г. до 2018 г.) жалбоподателят е пребивавал на територията на страната ни като чужденец с наложена принудителна административна мярка по чл.44, ал.5, т.1 и чл.44б, ал.1 ЗЧРБ въз основа на заповед №зДС-477 от 13.12.2012 г. на директора на СДВР, т.е. същият е бил известен на органите по контрол на чужденците, вкл. относно личния му статут на женен за българска гражданка и трудовата му заетост към Посолството на Ислямска Република И. в [населено място]. Не е спорно, че на 07.11.2018 г. апликантът е напуснал България заедно със съпругата си за най-близкото до страната ни посолство в опит да уреди пребиваването си в България. Видно от справката от ШИС сигналът в нея е въведен на 18.07.2019 г., т.е. след като чужденецът е напуснал страната ни, поради

което от бездействието на миграционните органи на България в посочения продължителен период не могат да се правят отрицателни изводи относно липсата на лична и непосредствена заплаха за националната сигурност на България към момента на постановяване на отказа. Както се посочи, категорични данни в тази насока са събрани по делото, а изпълнението на Европейската заповед за арест не е предмет на настоящето съдебно производство.

Жалбоподателят се позовава на основното си право по чл.8, пар.1 от ЕКПЧ - всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция. Правото на зачитане на личния и семейния живот не е абсолютно, доколкото чл.8, пар.2 от ЕКПЧ предвижда възможност за намеса на държавата в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Според уредбата, националната сигурност е ценност, защитата на която е основание за дерогиране на правото по чл.8, пар.1 от ЕКПЧ, но при спазване на критериите за това – законоустановеност на намесата, необходима в едно демократично общество в интерес на националната сигурност и правата и свободите на другите членове на обществото.

По силата на пар.1, т.1 от ДР на ЗДАНС, вр. чл.2 от Закона за управление и функциониране на системата за защита на националната сигурност (ЗУФСЗНС) „национална сигурност“ е динамично състояние на обществото и държавата, при което са защитени териториалната цялост, суверенитетът и конституционно установеният ред на страната, когато са гарантирани демократичното функциониране на институциите и основните права и свободи на гражданите, в резултат на което нацията запазва и увеличава своето благосъстояние и се развива, както и когато страната успешно защитава националните си интереси и реализира националните си приоритети. Изложеното предполага преценка на баланса между личните интереси на индивида и правото му на личен и семеен живот, от една страна и правата и свободите на другите членове на обществото, които са част от законоустановеното понятие за „национална сигурност“.

Спазването на този баланс предполага съразмерност на мярката по смисъла на чл.6, ал.2 и ал.4 АПК – намеса, която е най-щадяща за лицето, но едновременно - най-благоприятна за държавата и обществото. По идентичен начин следва да се тълкува изискването за пропорционалност по чл.27, пар.2 от Директива 2004/38/ЕО – мерките трябва да се основават изключително на личното поведение на лицето, което да представлява истинска, реална и достатъчно сериозна заплаха за някои от основните интереси на обществото.

По делото не са налице данни и отказът не е мотивиран с обстоятелството, че бракът между А. Т. М. З. и С. В. К. е фиктивен или сключен единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България, и получаване на разрешение за пребиваване в страната ни. Спорният въпрос е, доказано ли е основанието по чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ, тълкувано в светлината на релевантните норми на Директива 2004/38/ЕО.

На първо място, съдът приема, че е спазено изискването за извършване на индивидуална преценка за поведението на жалбоподателя, доколкото това изрично е отбелязано в писмо рег. № RB 202001-001-03-M-6-208 от 18.01.2019 г. на Д..

На следващо място, следва да се съобрази цялостното поведение на чужденеца при пребиваването му в България, конкретно данните, че при влизането му в страната е представил фалшив паспорт на португалски гражданин Р. Ж. С. М., [дата на раждане] , което обстоятелство се потвърждава от информацията на Главна дирекция „Национална полиция“ и от писмо рег. № А-28277 от 30.10.2020 г. на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ към МВР. Пак от тези документи се установява, че при задържането си в М. за трафик на наркотици чужденецът е използвал няколко самоличности, посочени на л.80 от делото. По тази причина в справката от ШИС фигурират две имена от процесната европейска заповед за арест (л.108). Данните за вида на престъпленията, за които по отношение на чужденеца е налице влязла в сила присъда и е издадена Е. и използваната от него продължително във времето чужда самоличност и фалшиви документи, вкл. при преминаване през държавни граници, са указание, че лицето не се съобразява с установения държавен и обществен ред и норми, а напротив – проявява упорита склонност към тяхното нарушаване. В тази насока е и информацията, че при изтърпяване на присъдата в И. и след официално разрешен му отпуск, лицето не се е върнало.

На последно място, но не и по важност, са данните от писмо рег. № RB 202001-001-03-М-6-208 от 18.01.2019 г. на Д.. С оглед на класифицирания им характер, същите не могат пространно да бъдат обсъдени в настоящето решение, за постановяването на което съдът съобразява основно изнесените данни за съпричастност към канал за нелегален трафик на хора от Турция.

Съдът кредитира показанията на разпитаните по делото свидетели, но намира, че същите не могат да оборят информацията, събрана от компетентните миграционни органи. Показанията на съпругата К. са относими към доказаното с писмено доказателство (удостоверение за сключен брак) наличие на семеен живот на кандидата с гражданин на Европейския съюз, но само въз основа на тях не може да се даде превес на личния интерес от събиране на семейството пред този на обществото, свързан със защита на националната сигурност като защитимо обстоятелство по чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРЛ, чл.22 и чл.26, ал.1 от [ЗВПНРБГЕСЧТС](#) и чл.27, пар.1 от Директива 2004/38/ЕО. Съпругата К. установява, че живее заедно с кандидата от 2012 г. и заедно са заминали за [населено място] през м.ноември 2018 г., за да подадат документи за виза. Оттогава е ходила два пъти в И., за да се видят, а през останалото време ходи до Турция, където се виждат. Допълнително контактите им били затруднени поради Корона – кризата и раздялата не се отразявала добре на семейството. Свидетелката М. К. установява, че жалбоподателят бил безкрайно отдаден на семейството си, добър и отзивчив, но след 2018 г. съпрузите се виждали рядко в И. или в Турция.

Тук е мястото да се отбележи, че ЕКПЧ не защитава правото да се живее в договаряща държава (стр.689 от Право на ЕКПЧ, изд. С., 2015 г.). Държавата има право да откаже влизане на чужденци поради основателна причина, предвидена в чл.8, пар.2 от ЕКПЧ, дори ако след това се окаже трудно за съответното лице да води личния си или семеен живот. В такива случаи въпросът е дали е намерен справедлив баланс между интереса на жалбоподателя и обществения интерес от депортирането или експулсирането. Съдът приема, че положението на жалбоподателя и съпругата му е сходно с фактическата обстановка по делото А., С. and В. срещу О. кралство – не е доказано, че са налице пречки за установяване на семеен живот извън България. Напротив, двете свидетелки безпротиворечиво установяват, че след м.11.2018 г. съпрузите се срещат в Турция и в И.. Същевременно, не е установена пълната интеграция на чужденеца в

страната ни, приета като основание за нарушение на чл.8 ЕКПЧ в делото Н. срещу Швейцария. От брака няма родени деца, което да предполага определяне на личен режим на връзки с тях, нито се установява друга силна връзка на интеграция на кандидата в българското общество. Свидетелите установяват, че семейството има „широк кръг познати“, но същите не са именувани конкретно. Чуждият гражданин е работил като шофьор в Посолството на И., което също не предполага значителна интеграция и връзка с българската общност. По делото У. срещу Н. са идентифицирани релевантните критерии: характерът и сериозността на престъплението, продължителността на престоя на жалбоподателя в държавата, изминалото време след извършеното престъпление и поведението на жалбоподателя през този период, гражданство на засегнатите лица, семейно положение на жалбоподателя, продължителността на брака, дали от брака има родени деца и техните интереси, сериозността на трудностите, с които съпругата и децата ще се сблъскат в другата държава и *силата на социалните, културните и семейни връзка с приемащата държава и с държавата по местоназначението.*

Съдът приема, че по делото не е доказана социалната и културна интеграция на жалбоподателя в България, семейната връзка касае единствено съпругата му, за която не са доказани сериозни пречки за осъществяване на контакти в чуждата или трета държава (И. или Турция). Единственият критерий в полза на пребиваването му в България е неговата продължителност от 2012 г. до 2018 г., но през този период жалбоподателят не се е интегрирал в обществото ни, ползвал е фалшив паспорт за влизането в страната ни и са налице данни в писмо рег. № RB 202001-001-03-M-6-208 от 18.01.2019 г. на Д., че продължава да се занимава с престъпна дейност. Така установените факти и обстоятелства относно личното поведение и положение на чужденеца, правилно и обосновано са навели административния орган на извод, че личното му поведение представлява истинска, реална и достатъчно сериозна заплаха за някои от основните интереси на обществото. Освен събраната от Д. информация в тази насока, тези данни се потвърждават от сигнала на И., подаден за чужденеца в ШИС на 18.07.2019 г.

По силата на чл.4, ал.1 от ЗДАНС Държавна агенция "Национална сигурност" извършва дейности за защита на националната сигурност от посегателства, насочени срещу националните интереси, независимостта и суверенитета на Република България, териториалната цялост, основните права и свободи на гражданите, демократичното функциониране на държавата и гражданските институции и установения в страната конституционен ред. Натоварена с функции в съответната сфера на държавно управление, събраната от Д. информация има характер на официална по смисъла на чл.179, ал.1 ГПК. За съда не е налице основание да не кредитира изнесените в писмо рег. № RB 202001-001-03-M-6-208 от 18.01.2019 г. на Д. данни, касаещи личното поведение на жалбоподателя.

Касае се за различни дейности на А. Т. М. З. (от влизането му в страната ни до нейното напускане), за които компетентният национален орган е събрал информация по предвидения за това ред, всяка една от които поотделно и най-вече в съвкупност навеждат на категоричен и несъмнен извод, че личното поведение на лицето представлява истинска, реална и достатъчно сериозна заплаха за някои от основните интереси на обществото. Тези основни интереси са дефинирани в легалното определение за „национална сигурност“ по чл.2 от Закона за управление и функциониране на системата за защита на националната сигурност (ЗУФСЗНС).

Визираната по-горе дейност на жалбоподателя несъмнено засяга конституционно установения ред на страната, демократичното функциониране на институциите и основните права и свободи на гражданите, поради което правилно е квалифицирана като основание за отказ по чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ.

Същите общи ценности на обществото и правата и свободите на другите граждани са основание по чл.8, ал.2 от ЕКПЧ за дерогиране на претендираното от жалбоподателя засягане на личния и семеен живот по чл.8, ал.1 от ЕКПЧ. Налице е законоустановеност на намесата чрез мярка по чл.10, ал.1, т.1 ЕКПЧ, която същевременно се явява необходима в едно демократично общество в интерес на националната сигурност и правата и свободите на другите членове на обществото. Ето защо не е допуснато визираното нарушение на чл.6, ал.2 и ал.4 АПК, тъй като мярката се явява най-благоприятна за държавата и обществото. В конкретния случай преценката на баланса между личните интереси на индивида от охрана на правото му на личен и семеен живот и интересите на обществото като цяло следва да бъде решена в полза на последното.

По изложените съображения, оспореният отказ е постановен при правилно приложение на материалния закон, съобразно преследваните с него цели и без да е допуснато нарушение на принципа за пропорционалност по чл.27, пар.2 от Директива 2004/38/ЕО.

На основание чл.172, ал.2 АПК е дължимо отхвърлянето на оспорването.

При този изход на спора на основание чл.78, ал.8 ГПК, чл.144 АПК и чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Водим от горното, Административен съд София – град, I отделение, 69-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Т. М. З., гражданин на И., [дата на раждане], със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, чрез адв.А. К. от САК, срещу Отказ от 25.11.2019 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“), издаден от завеждащ консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], Република Турция.

ОСЪЖДА А. Т. М. З., гражданин на И., [дата на раждане], със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, чрез адв.А. К. от САК, да заплати на Министерство на външните работи, юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението да страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: